

«Ολοκληρωμένοι ή μισοί χριστιανοί;» (Λουκ. 18, 18-27)*

Καραβιδόπουλου Ιωάννη (Καθηγητή Πανεπιστημίου)

Είναι συμπαθής η περίπτωση του Ιουδαίου άρχοντα, που έχοντας τηρήσει από τη νεότητά του όλες τις εντολές του Μωσαϊκού Νόμου ρωτάει τον Ιησού, τι του μένει ακόμη να κάνει, για να εξασφαλίσει την αιωνιότητα. Και ο Ιησούς, γνωρίζοντας πολύ καλά τι κρατά, συνήθως, τον άνθρωπο γερά δεμένο στη γη, του απαντά: «Ένα σου λείπει ακόμη, πούλησε την περιουσία σου και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς· έτσι, θα έχεις θησαυρούς στον ουρανό, κι έλα να με ακολουθήσεις στον δύσκολο δρόμο του σταυρού».

Δεν χωράει αμφιβολία ότι ο Ιουδαίος αυτός άρχοντας ήταν ευσεβής άνθρωπος, εφ' όσον τηρούσε τον Νόμο κι είχε μέσα του την επιθυμία της τελειότητας. Ο Νόμος, όμως, της Παλαιάς Διαθήκης καταλήγει, ολοκληρώνεται και κορυφώνεται στον Χριστό, ο οποίος αποκαλύπτει την απόλυτη απαίτηση του Θεού προς τον άνθρωπο. Κι η απαίτηση αυτή δεν συνίσταται μόνο στην τήρηση των βασικών εντολών, αλλά στην πλήρη αποδέσμευση του όλου ανθρώπου από ό,τι τον κρατά κολλημένο στο χώμα αφ' ενός και στο ολοκληρωτικό δέσιμό του στον Θεό αφ' ετέρου. Η στάση του πλούσιου αυτού Ιουδαίου, που λυπήθηκε βαθύτατα για την υπόδειξη του Ιησού και έφυγε μη μπορώντας να την ακολουθήσει, δείχνει πόσο δύσκολο είναι να δοθεί κανείς ολοκληρωτικά στον Θεό. Κι ακόμη, μαρτυρεί πόσο εύκολο είναι να δημιουργεί μια ψεύτικη ικανοποίηση μέσα στη συνείδηση του ανθρώπου, ικανοποίηση που προέρχεται από την τήρηση ορισμένων, έστω βασικών εντολών.

Πιστεύει κανείς πολύ γρήγορα ότι ξόφλησε τους λογαριασμούς του με τον Θεό με το να τηρήσει μερικές τυπικές διατάξεις, με το να ακολουθήσει κανονικά όλες τις νηστείες, με το να εκκλησιάζεται πυκνά, με το να μην είναι παραβάτης των βασικών εντολών. Σε μια κρίσιμη, όμως, στιγμή της ζωής του, που καλείται να διαλέξει ανάμεσα στον Θεό και στα χρήματά του, ανάμεσα στον Θεό και στην κοινωνική ή επαγγελματική θέση του, ανάμεσα στον Θεό και στους επίγειους δεσμούς του, δεν θυσιάζει τίποτε απ' όλα αυτά για τον Θεό, αποδείχνοντας έτσι ότι η θρησκευτικότητά του καλύπτει ένα μόνο μέρος της ζωής του, αυτό που φαίνεται εξωτερικά, κι όχι το σύνολό της, κι όχι όλο το βάθος της· ότι συνίσταται στην ανώδυνη τήρηση εντολών κι όχι στην οδυνηρή υποταγή του όλου ανθρώπου στην απόλυτη απαίτηση του Θεού.

Ο Ιησούς δεν κατηγορεί τον ευσεβή συνομιλητή του για ό,τι έκανε, αλλά για ό,τι παρέλειψε να κάνει· δεν τον κατακρίνει για τις αρετές του, αλλά γιατί βλέπει ότι αυτές δεν εντάσσονται στο ολοκληρωτικό δόσιμό του στον Θεό κι είναι μεμονωμένες εκδηλώσεις της ζωής του, αν και – κατά πάντα – σωστές και αξιέπαινες. Βλέπει, ακόμη, ότι η θρησκευτικότητά του δεν συνδέεται άμεσα με τη ζωή του μέσα στην κοινωνία· ότι ο δρόμος που τον φέρνει στον Θεό δεν περνάει μέσα από την κοινωνία των αδελφών και δεν διασταυρώνεται με τους δρόμους των συνανθρώπων του. Είναι ένας μονόδρομος που εξασφαλίζει την ικανοποίηση μέσα στη συνείδησή του, όχι όμως και την ικανοποίηση του Θεού ο οποίος δεν δέχεται συμβιβασμούς, υποκρισίες και ψευτιές.

Στην περικοπή μας υπογραμμίζονται τρεις κυρίως αλήθειες:

1) Ο Θεός, όπως αποκαλύπτεται στην ανθρωπότητα δια του Ιησού Χριστού, έχει απόλυτη απαίτηση απ' όλους, χωρίς συμβιβασμούς και μονόπλευρες εκδηλώσεις· ζητάει ολόκληρο τον άνθρωπο κι όχι μόνο μερικές θρησκευτικές εκδηλώσεις, μερικές αρετές του, μερική τήρηση των εντολών Του.

2) Εκείνο που εμποδίζει το ολοκληρωτικό δόσιμο του ανθρώπου είναι η προσκόλληση στον επίγειο θησαυρισμό.

3) Αυτό που φαίνεται δύσκολο για τον άνθρωπο, να είναι, δηλαδή, όχι μερικά, αλλά ολοκληρωτικά δοσμένος στον Θεό, γίνεται εύκολο με τη χάρη του Θεού, με τη βίωση και αποδοχή αυτής της χάρης μέσα στην Εκκλησία. Εάν «τα αδύνατα για τους ανθρώπους είναι δυνατά για το Θεό», τότε ας μη νομίσει κανείς ότι η ολοκληρωτική υποταγή του ανθρώπου στον Θεό είναι πράγμα ακατόρθωτο και απραγματοποίητο.

*Πηγή: Ιστολόγιο Διακόνημα 26/11/2012